

Ștefan Fuli
CALVARUL RUGULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FULI, ȘTEFAN
Calvarul rugului/ Ștefan Fuli, Târgu-Mureș: Editura
Nico, 2008
I.Băciuț, N (Pref.)
ISBN 978-973-1947-54-9

Coperta aparține autorului
(Coperta I, detaliu dintr-o pictură de Vladimir Negoită)

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2008

Copyright@ Nicolae Băciuț 2008

Toate drepturile rezervate pentru această ediție

Format 16/61x86, coli tipo 5

Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș,

Str. Cuza Vodă nr. 57

România

Ștefan Fuli

CALVARUL RUGULUI

-poeme-

EDITURA NICO

APROAPE DEPARTE

Cu ani în urmă descopeream un autor care convingea prin simplitatea și sinceritatea rostirii poetice, netrădând prin nimic statutul său de autodidact, în „acte” fiind doar absolvent de opt clase.

Nici condiția sa etnică, de rom, nu era ușor de reperat. Era mrereu elegant și pedant, îngrijit, parcă „scos din cutie”.

Născut la 23 august 1950, la Mureșeni, azi parte integrantă a municipiului Târgu-Mureș, a urmat șapte clase la Târgu-Mureș și a opta la Adămuș, unde s-a mutat cu familia.

La aproape 35 de ani își termină și Liceul Agroindustrial din Jidvei, județul Alba.

A fost toată viața truditor cu brațele la Combinatul chimic din Târnăveni.

Ca poet s-a manifestat în cadrul Cenaclului literar „Tudor Arghezi”, devenit „Elena din Ardeal” în 1990.

În 1993 i-am publicat (la Editura Tipomur) singura sa carte antumă, căreia i-am „împrumutat” un titlu al unei cărți de-a mele, „Aproape departe”. Cartea a fost receptată ca a unui deschizător de drumuri, Ștefan Fuli fiind considerat în publicația „Allgemeine Deutsche Zeitung für Rumänien” „primul din etnia lui, cel puțin în ultimii 50 de ani, care poate prezenta un volum de poezie de sine stătător”.

Neîmpăcat cu sine și derutat de lumea pe care n-o mai putea percepe în noii săi parametri, Ștefan Fuli are o tentativă nereușită de sinucidere în 17 decembrie 1994, urmată de suferințele cumplite datorate ingerinței de sodă caustică, care au durat până în 28 martie 1995.

„Calvarul rugului” este cartea sa postum, alcătuită din texte adunate de cei apropiați. Grație lui Răzvan Ducan și Demeter Zoltan, manuscrisul a ajuns la mine, pentru a îndeplini o promisiune făcută elevilor și dascălilor școlii din Adămuș, la un moment comemorativ din toamna lui 2008, aceea de a tipări pe cheltuiala mea textele care au rămas de la Ștefan Fuli.

Satul ultimilor săi ani de viață a dat numele „Ștefan Fuli” străzii pe care acesta a locuit.

Prin „Calvarul rugului” încercăm să dăm nume poeziei unui autor cu destin tragic.

Nu știm dacă aceste poeme sunt ultimele, dacă vor mai apărea texte ale acestui poet care a trecut ca o lacrimă pe obrazul acestei planete albastre, cum ar fi spus Romulus Guga.

Mult-puținul său poetic este mărturia unui om care, dincolo de condiția sa, a crezut în poezie.

NICOLAE BĂCIUȚ

Nu te întreb, străine

Nu te întreb de unde vii, străine,
Din care colț al lumii, care neam,
Ci doar poftesc să te servesc la masă,
Cinstit, din sărăcia care-o am.

Nu voi purcede să te-ntreb de-avere,
Nu este dat prin datină la noi,
Ci te poftesc să-mi vezi căruța plină,
Cu bogăția propriei nevoi.

Rămâi să povestim cafeaua neagră,
În albe cugetări, să bem un vin
Limpid și să deschidem larg fereastra,
Să respirăm campestrul genuin.

Și spune-mi dacă coborâsem soarta
Până la mine, îmi sunt stăpân sau sclav,
Dacă vergur, prin moarte-expediasem
Înnemuririi-n document pristav?

Nu te întreb, te rog de la-nălțimea
Infirmității mele să privești
Spre vârful piramidei omenirii...
Eu sunt în indigență. Unde ești?

Persiflare

Eu nu pot fi obiectul persiflării,
Atâta timp cât sunt persiflator,
Cu cei ce-n “neștiință”-au dat uitării,
Că sunt poet, nu coadă de topor.

Și ce dacă am palmele umflate,
Sub unghii-un strat subțire de pământ?
Eu am crescut în câmp și-mi este frate
Și codrul și izvorul lin din crâng.

Și-ntâmpin aurora în câmpie,
Săpând în lan de cucuruz, cu spor,
Dar și-n uzină am febrile-emoții,
Când soarele-mi răsare din cuptor.

Și nu stau doar să mădăresc paharul,
Prin baruri corconit și să închin,
Ci-atunci când vreau să-mi sting lăuntric jarul,
Beau din licoarea sângelui divin.

Iar seara, primenită de sudoare,
Fruntea-mi mai transpiră din prisos,
Și trudnic de poeme, pe icoane,
Întrezăresc surâsul lui Hristos.

În tristețea serii

Pe guri de rai de dor înrourate,
Cu-n lung preludiu-n ceasul vesperal,
Plâng urmele baladelor prin sate,
Pe cruci și monumente în Ardeal.

De dincolo de măguri scăpătarea,
Răsfântă peste norii tot mai triști,
Pe-un colț de cer incendiază zarea,
Ce-aduce-n zvon de veacuri în răstriști.

Și clopotele-și tânguiesc rumoarea,
Din turlle de biserici argintii,
Sclipind adamantine în lucuarea
Aflată-n ciclul vremii-n răspântii.

Iar doina răscolește-ntreaga fire,
Cu-aleanul duiosiei, îngânat,
De vântul pribegit prin cimitire
Cu stele-n piept, la margine de sat.

Îngemânare

Să ne îngemânăm privirea,
Privindu-ne atât de-adânc,
Încât în suflete iubirea,
S-o naștem fără de cuvânt.

Și să simțim cum focu-i sacru,
Ne-ngemănează-n arderi vii,
Dorințele de zbor albastru-n
Lăuntrul plin de reverii.

Uitând de tine pentru-o clipă,
Te rățăcește-n viața mea,
Dar regăsește-te întrânsa,
Îngemânată-n veci cu ea.

Norocul meu și-al tău să-l plângem
Cu lacrimile gemene,
Privindu-ne ce-aceste perle,
Și ele să se-asemene.

Poveste

Nu ți-am adus nimic, copile,
Nimic din tot ce-ai fi dorit,
Azi eu sunt darul oferit,
Primește-mă cum se cuvine.
-Să-ți spun un basm...”A fost odată...”
Un tată foarte necăjit,
Era sărac, dar fericit...
Și-aveau un băiețel de-o șchiopă.

Dar într-o zi întors acasă,
De pe la treburi, supărat,
Băiatul nu l-a așteptat,
Cum o făcea și altădat`.
Plângând, sărmanul, părăsi
În căutarea lui, sătucul,
Întrebând prin tot ținutul,
Rătăcea în nopții târzii.

Zadarnic însă lumea toată,
O colinda, din loc în loc,
Băiatul se numea Noroc,
Și nu l-a mai găsit vreodată.
Neabătuta lui constantă,
De-a-l regăsi, nu conteni,
Și cu-o fetiță se-nsoți,
Albastră, și-o numi Speranță.

Un mit, răsăritul?

La asfințitul veacului răsare
Mileniul trei din zări incendiate,
De țipetele nașterii-ndelunge,
Pe catafalcul vremii-epuizate.

Dincolo-i mit, năslit din adevărul,
Veacului ce se sfârșește-n sine,
Câte puțin, cum se topește ceara,
Lumânării sanguinarei diastime.

Contemporan cu tot, îndeaiavea,
Cotidianul, credinciosul câine,
Va merge înainte, fără teamă
De ineditul zilelor de mâine.

Ce vor aduce ele? Răsăritul
Va fi înscris cu caracter majuscul
În conștiința lumii? Va întrece
În măreții cromaticul crepuscul?

Se va-nvăța că-n moarte-i învierea
Și vremuirea-n spirit de-adevăr
A timpului, perpetuat cu firea
Din caosul genunilor de stări?

Vom fi bătrâni, cândva

Vom fi bătrâni cândva, iubito, timpul
Ne va cruța doar inima, zvonind
A tinerețe veșnică și sânge
Roșu-n vene vesel hohotind.

Sfrijiți, la gura sobei, povesti-vom
Cafeaua neagră-n albe amintiri,
Și răsfoind albumul vechi, prin poze,
Ne retrăim junețea în simțiri.

Vom prelungi partidele de scrabble,
La ceasuri mici în noapte, cu-n pahar
De vin bătrân cu juvenile-arome,
Și foc exotic din celestul har.

Cu-obraji-mpurpurați, după o vreme,
Surâsul tău va arde savuros,
Și crugul din priviri se-iluminează,
Cu stele mici pe-un fond întunecos.

Sfioasă-apoi vei merge la culcare,
Eu mai rămân răstimp de un poem
Și poate-adorm cu mâinile la tâmpile,
Poate trezesc un suflet de boem.

Hora

Mă legănam cu holda din câmpie,
Cu soicul blond al graiului în vânt,
Și-o vaporeasă binecuvântare,
Cădelnița din-nalturi pe pământ.

Și soarele se prinse-n hora noastră,
Domoală ca un susur de izvor,
Noi, năzuind lumina-am rotunjit-o,
În forma pâinii calde din cuptor.

Iar murmurul Zefirului îmi șterse,
Sudoarea frunții cu un lin sărut,
Și m-alinta cu cântecele sale,
Slomnite-n șoapta-n lutu-mi de-nceput.

Câmpia surâdea adamantină,
Snopului vâlvorii din zenit,
Iar spicele își răspândeau rumoarea,
Odorifera-n zvon pânguit.

Și sus limpidul cerului, jos lanul
Înconjurat de macii porfirii,
Mă dăinuiau, vergur, în reverie,
Cu fruntea alipită-n veșnicii.

Doamne, vin colindătorii

Lerui, Doamne, vin colindătorii,
Din furtuna timpului în sat,
Întroieniți cu dalbele colinde,
Zvonind nepământean spre înnoptat.

Coborători din datina străveche,
De pe-un picior de plai, de prin țării,
Sosesc rotind solii celeste-n aer,
Din frâu scăpate albe herghelii.

Și poposesc în drum spre nemurire,
La oricare cătun sărăcăcios,
Și mărgăresc mlădițele-n urare,
Pe sub icoana pruncului Hristos.

Iar noaptea pe la cântători tot satul,
E un tărâm de basm și reverii,
Vestind pe guri de rai neprihănirea,
De-a pururi feciorelnicei Marii.

Și, Lerui Doamne, vin colindătorii,
De undeva din datini spre-nnoptat,
Înnemuriți în dalbele colinde,
Mărgărind un zvon de pâine-n sat.

Colind

Și-acum mi se mai împletesc în doruri,
Vechi sărbători cu datini și colinde,
Când cer la poarta veacului nădejdea,
Pentru sărmani în traista cu merinde.

Din an în an, deceniu cu deceniu,
Pân` la plesnirea nervilor mă-ncumet,
Să plămădesc din lutu-mi pâinea neagră,
Să înălbesc speranțele în cuget.

Ce gânduri să mai sfâșii? Ce albastru?
Din care cer să rup infinitatea
Luminii, pentru lumea oarbă-n care
În întuneric băjbâie dreptatea.

Și cui să cer să învieze morții,
Încă nemorți, din complezența lor?
Când veacul e pe catafalcul vremii,
Morbid și-epuizat în cântători.

Colind prin ani și-n tremolul lăuntric,
Pân` la plesnirea nervilor mă-ncumet,
Să modelez pentru sărmani o pâine,
Să înălbesc speranțele în cuget.

Mantia albastră

În mantia cuvintelor voi trece,
Planând deasupra mărilor în zori,
Să-ntâmpin goelanzii-n fracuri negre,
Cândva în spațiul dintre cer și poli.

Cu tâmpla rezemată de albastrul,
Crugului voi zăbovi-un răgaz,
În diastima lumii ce durase,
În cuget năzuințelor zăgaz.

Și voi discerne lamura de infam,
În raza neuronilor trudiți,
Să modeleze crudu-n agreabil,
Lutul mort în forme de erudiți.

Și voi privi crepusculul în față,
Cu tihna transmigrației în zori,
Și-n mantia limpidă voi purcede,
Să mor în spațiul dintre cer și poli.

Zbor de menestrel

Veneam de nicăieri plecând niciunde,
Înghesuit în marea de omet,
Ce viermuia-n mireanul meu lăuntric,
Ca umbrele-n amurgul violet.

De dincolo de măguri zări albastre,
Mă amăgeau în picturalul lor,
Să urc din nou pe podiumul lumii,
Creată-n starea veghii de actor.

Dar obsedat mereu de piramidă,
Urcam spre creasta lumii, cătinel,
Un mâine azi, distanța de un aer,
În zborul spiralat de menestrel.

Și-n vârful piramidei omenirii,
Ce se-agita-n răgazul meu mirean,
Am destrucăt surplusu-n echilibru,
Dorința genuină în alean.

Calvarul rugului

Ard cu idei în viață și jertfelnic,
Mi-e lutul prin care exist în trup,
Și-aici, din partea mea de întuneric,
În jerbe de lumină mă irup.

Febrile insomnii-mi violentează,
Cugetul și nervii ard de vii,
Cum inima lăuntric modulează,
Preludiul grav al unei insomnii.

Și crugurile-mi sunt în flăcări veșnic,
Cu sori ce pasc albastrul în zenit,
Și mă topesc ca lumânarea-n sfeșnic,
În propriul genuin încremenit.

Și-aici în partea mea de întuneric,
În huma existenței de mirean,
Mă țărmaresc în spațiul emisferic,
Al minții-n care ard nepământeau.

Un zvon de poezie

Cu-o clară transparență de adagiu,
Pluti-n eter un zvon de poezie,
Suavă, preafiravă-n reverie,
În tandre modulații de adagio.

Procesul înserării-ncendiase,
Pe firmament cromatice palete,
Cu umbre moi, schițate pe-ndelete
În albul năzuinței pătimașe!

Ce oarbă-orientează o ființă,
Cu ochii larg deschiși spre vulgul lumii,
Cum să răzbată-n caierul minciunii,
Limpidă și măreață-n umilință.

Pe care o cărase-n nesătule
Gări de poarta lumii rezemate,
Cu trenuri lungi de gânduri nechemate,
În iarna bătrâneții premature.

Înfășurat în mantia-i albastră,
Pluti-nspre cer un zvon de poezie,
Cu slove prefirate-n veșnicie,
Planând în zbor de pasăre măiastră.

Paradox

Nu zic nimic și asta în șoaptă,
Mă mistui în cuvântul din cuget intens
Și-mi scriu diagrama milimetric în sânge.

Nu zic nimic când cuvintele tac,
Spunând doar ce vreau să comunic prin ele,
Restu-I canonul mărturisirii în spirit.

Nu tac nimic doar timpu-l tic, tac
În mine și-mi rumeg propria viață,
Venind năboit spre origini din caos.

“Nimic nu e totul; totu-i nimic”,
Resurecția-n sine e perpetuă veșnic
Prin moarte!

Siameza

Cu două meandre în vârtoarea apei,
Tu umedă, eu transparent și lin,
Suntem, iubito, picături de vin,
Prelins ușor la marginea carafei.

Sorbiți de buza celui ce dorește-n
Lăuntrul său lăcaș întru Hristos,
Noi, nimenea, noi, pâinea de prisos,
Ce speranța sărmanului hrănește.

Suntem rotunzi ca două vechi monede,
Meșteșugire-aceluiși ciocan,
O fascie în doi dintr-un noian,
De seminții din care-un neam purcede.

Suntem “nespus”, suntem “de ce”, culoare,
Ceva ce-există, dar în fond nu e.
Un fel de dor de dor, de care suntem
Bolnavi mereu și totuși nu ne doare.

Și două umbre-n jocul de lumină,
Infirmitate-ntr-un concept imens,
Un sens finit și devenit nonsens,
O viață ce de-un fir plăpând anină.

Cremona, Cremona mea

Cremona s-a născut din adierea
Zefirului zburdalnic, printre flori,
Când primăvara explodase-n muguri,
În mii de-nflorescențe și culori.

Sau, poate, s-a născut din frământarea
Rumoarea pământului mănos,
Din care providența-mi zămislise
O suavă păpușă de-abanos.

În adâncimea nopților de vară,
Îi cufundase ochii ebenini,
Și-aprinse-apoi pleiadele de stele,
În două luminițe genuin.

Și zâmbetu-i îl înflori cu-o boare,
Fluturătoare-n zbor de goeland,
Ce-aduce-n zvon exotic dinspre mare,
Mireasma tandră-n florile de nard.

Cu pielea diafană a fetei brune,
Catifelată, precum anemona,
Din răsăritul zorilor în noapte,
S-a născut Cremona mea, Cremona.

Răgazul mirean al poetului

Muri încet, cum se topește-n sine
Lumina zilei devenită-amurg,
Privind halucinat cum în clepsidră,
Din propriul sânge, clipele se scurg.

Cu fruntea rezemată-n diastimă,
Se tempera trudit de-un ideal,
Creat în veghea nopților febrile,
Cu fervente violete-n sideral.

Lumina năzuinței o-ntrupase,
În arta sa sfredită-n viitor,
Și smălțuit în nesfârșit albastru,
Se confie herminelor de nori.

Și dincolo de transparentul spațiu,
Se-nvălui-n lințoliul diafan,
Înnemurit în fiecare clipă,
Ce drămuia răgazul său mirean.

Muri încet, cum se topește-n sine,
Lumina zilei devenită-amurg,
Trăind cum în clepsidră-n veșnicie,
Din propriul sânge clipele se scurg.

Nu am timp

N-am timp să șlefuiesc ideea morții,
Ci-n viață violentă o suprim,
Și ard intens, în propria ei limbă,
Expresia ce-exprimă s-o exprim.

O conturez ca pe-o necesitate
A cauzei ne-nfrânte și efect,
Nescontat în temporalul vremii,
Împricinat cu-n prezumtiv defect.

Și n-o voi saluta ca pe-o scăpare,
De cazna neuronilor pe rug,
Ci însumi ard cu-o brudnică văpaie
A sângelui, în sobrul ei amurg.

N-am timp să mor de viu, să viețuiesc
Atât de-intens cât sângele mi-o cere,
Prin nervii încordați la paroxism,
Prin freamătul pădurilor de vene.

Priviți-mă cum ard

Priviți-mă cum ard în poezie,
Mocnit sub spuză-n jarul meu mirean,
Să rotunjesc în forma ei de glie,
Rumoarea limbii-n graiul ardelean.

Și mă hrănesc cu limpezimi de-imagini,
Izvoare invizibile și lumi,
Ce-n zborul lor planat, spre fără margini,
Ard în lumina propriei genuni.

Și verguria viselor se-avântă,
În năzuinți ce tind spre absolut,
Șarzând înariparea din sămânță,
În freamătul recoltelor din lut.

Și inima mi-e mică, cât mi-e marea,
Cea mare-n necuprinsul planetar,
Dar țarmurește-n sine zbuciumarea,
Talazurilor fără de hotar.

Priviți-mă cum ard în poezie,
Mocnit sub spuză-n jarul meu mirean,
Și scriu rotund în forma ei de glie,
Rumoarea limbii-n graiul ardelean.

Timpul

Aleargă, mai aleargă, este timpul,
Aleargă, mai aleargă, să-l ajungi,
Aleargă, mai aleargă, aleargă singur,
El este-n tine, nu poți să-l ajungi.

Omniprezent și totuși nu-l posedă
Nimeni, într-un spațiu-universal;
E-n clipa-aceasta-aici, dar și aiurea,
În morți și vii, în viciu, -n ideal.

Și vremuiește-ncet în fiecare,
Drământul deșerturi, fir cu fir,
Scurs prin clepsidră, omu-i o himeră,
În propria viață-un musafir.

Orice ființă, zid sau zămislire,
În coproducție OM-DUMNEZEU,
Supusă lui, e limitată-n sine,
Prin moarte viața dăinuid mereu.

Doar el e veșnic, pururi fără vârstă,
Același prunc-moșneag născut odată,
Cu începutul aurorii lumii,
Întotdeauna-n noi și niciodată.

Primăvara

Se răspândi peste întreaga fire,
Un cântec lin zvonit de undeva,
Dintr-un alean, sau poate-ntr-o genune
Nepământean cântat de cineva.

Și modelată-n tremolul lăuntric,
Geneza lui sfârși în genuin,
Și se daina-n rumorile albastre,
Pe cerul zmălțuit diamantin.

Se împleti-n limpida nostalgie,
În brudnice speranțe-ntrețesut,
Cu-o boare răsfirată-n acalmia
Naturii-n neclintirea-i de-nceput.

Și-n freamătul zăvoaielor, pe șleauri,
Răzoarele îl îngânau cu foc,
Nuanțate-n fiecare floare,
Ce-ardea pe rugul propriului soroc.

Se răspândi peste întreaga fire,
Un melos lin, zvonind de undeva,
Dintr-un alean sau poate-ntr-o genune,
Nepământean cântat de cineva.

Râul cu apă dulce

Apă dulce, n-am știut să fi
Sărată, doar prin lacrima ce curse
Pe-obraz, și-n dreptul gurii când ajunse,
Sărutu-i mă trezi din reverii.

Cum poți fi dulce, cum poți fi amară,
Ca vinul roșu-amețitor ce-l beau,
Bând și veninul adevărului, ce vreau
Să îl sufoc în fumul de țigară.

Nici dulce n-am crezut că poți să fi,
Atât de dulce-încât să simt amarul,
Educolat, când mă încinse jarul,
Iubirii, ce-l stingeam în poezii.

Dintotdeauna tu ai fost limpidă,
Cu meandrul lin, în matcă țăr murit,
Ce se-nroșea-n paleta-de-asfințit,
Cum se aprind obrajii de silfidă.

Doar uneori te-nvolburai, pascăndu-ți
Marginile ce-ți stăteau zăgaz,
Să nu te-năboiești, fără răgaz,
Înapoi înspre izvor, înăbușindu-l.

Taina rodului

Discret, ca o iubire ard în mine,
Cuvintele și-n fiecă suspin,
E-un freamăt al adâncului preaplin,
Pân` la refuz a zvon de poezie.

Se surpă-n abatajele-mi din mină,
Ceașloave poleite-n aur scump,
Și-izvoare invizibile irup
Din humă, ne-ntinate, spre lumină.

Și îmi hrănesc virtutea-n idealuri,
Cu transparente-imagini de-absolut,
Străfulgerând genunea mea de lut,
Sacrată-n templul ei fără de hramuri.

Și ard discret în propria-mi lumină,
La limitele limbii exilat,
Tainic, precum rodu-naripat,
Arde toamna-n bobul din țărână.

Voiaj obârșit

Te duci venind din caos spre genune,
Umoare-ereditară prefirată
Din moși în tine, -n care viața-ntreagă,
În viziunea morții se arată.

Dacă viața-i dincolo de moarte,
Și-aici doar un răgaz ce-l vremuim
În transmigații? Azi o biată ființă,
Mâine un spirit vom înnemuri.

Te duci venind de nicăieri, niciunde,
Prea mic nu te cuprinde propriul eu,
Și proiectezi speranțele-n orbită,
Când astrul tău se află-n perigeu.

Atunci, tu umbră-a nimănu, lucoare,
Pâlpâitoare-ntr-un enorm concept,
Sleit de marea-ncărcătură-a lumii,
Vei ține marea stelelor pe piept?

Herghelii de gânduri

Când voiniceam prin codri primăvara,
Călare-n șeaua dealului teșit,
În juru-mi herghelii, fără zăbale,
Fără de frâu goneau sălbăticit.

Zburau pe șleaul verde din dorjinca,
Spre miazăzi, înaripații zmei
Cu coama-n vânt, copitele în soare,
Mâncând pământul, scăpărau scânteii.

Și colo-n depărtări, unde privirii
Întinse orizonturi se deschid,
Părea s-oprească-o clipă-n veșnicie,
Să pască-albastrul cerului limpid.

Și să se-adape-n snopul de lumină,
Răsfrânt peste celestul oboroc,
Să-și primenească grebenele-n soare,
Să se transforme-n telegari de foc.

Iar seara, -spumegate să se-ntoarcă,
Zburând pe șleul verde din dorjinci,
Pleiada hergheliilor de gânduri,
La travaliul neuronilor trudiți.

Surâsul din chenar

În margine de sat în țintirimul,
Cu cruci înțepenite-n veșnicii,
Și tihna resfîrată-n nemurire,
Apare-o umbră-n fiecare zi.

În voaluri lungi, mătăsurile negre,
Împăienjenesc până-n pământ,
Un trup, în fața pietrei funerare,
Ce străjuiește reavănul mormânt.

Nu plânge, n-are lacrimi, e inertă,
Statuia neagră-n fața albei cruci,
Prihană și-inocentă-n fuziune
Cu frământarea suavei năluci.

Dintr-un chenar cu margini aurite,
Nostalgic, o fetiță îi zâmbi
Cu-n licur viu străluminând o clipă
Inerția din ochii-I azurii.

Îngenuncheată, i-alintă cu tandrețe,
Un cârlionț pe frunte, imaginar,
Și sărutând gurița porfirie,
Se-nroua surâsul din chenar.

Eminescu

Își scria numele cu flori pe spații largi extraterestre,
Cu luceferii ce-n taina nopților lucesc pe cer,
Și se-nvălui-n aroma câmpului, ca-ntr-o poveste,
Verbele în sărbătoare, tainic, nepătruns mister.

Avea ochii mari, cât lumea s-o cuprindă-n ei și suflet,
Cald ca pâinea frământată-n versul lui neasemuit,
Și avea ca-mpărăție, codri verzi cu-albastre lacuri,
Pe-ale căror “cercuri albe”, nuferi galbeni au plutit.

Pe cărări șerpuitoare trecea des pe la izvoară,
Și privea cum “se înalță-n taina nopții din brădet,
Printre nouri, albă, luna, cu lumina ei fecioară,
Inundând cu raza-i blândă “sufletu-i nemângâiet”.

Și, mereu, tot singuratic sta privind meandra undei,
Și-l cerneau pe frunte teii, ce-i iubea atât de mult,
-O, Mihai, îi spunea codrul, mai rămâi, rămâi cu mine,
Lasă-ți sufletul să cânte, “numai eu știu să-l ascult”.

Pe când umbrele-nserării s-au lăsat și printre ramuri,
Păsările pe la cuiburi se-ntorceau în zbor ușor,
“Trecu o lebădă pe ape-n” feeria nopții-eterne,
Învăluit tot universul astei lumi plină de dor.

Steaua norocoasă

Când sângele din vene râde-n hohot,
Și nervii de-ncrengături prin porii mei,
Nădăjduid lumina dau în clocot,
Și-n aburi albăstrii transpar idei.

Când mânuiesc artistic harpa limbii,
Cu mângâieri sensibile și vii,
Îmi modelează tandru-n spațiul minții,
Adagii-n melos lin de simfonii.

Și m-amețesc rumorile câmpiei,
Ninsori de-april mă-ntroienesc în gând,
Și nori spumoși din mările tăriei,
Revarsă stropi de-argint, cadelnițând.

Și plec, rătăcitor, prin galaxie,
Înfipt în șeaua soarelui adânc,
Iar seara, când mă-ntorc din reverie,
Leg steaua-mi norocoasă de oblânc.

Și o aduc în tihna casei mele,
S-atârne cui în loc de felinar,
Să ardă cu-irizări de curcubeie,
Boltite-n mine interplanetar.

Doi pomi cu fructele amare

Întoarce-te, iubito-n rătăcire,
Pe lungul drum pe care ai sosit,
Fără să pleci din visul iluzoriu,
Ci-absentă, doar din tine-ai pribegit.

Tu nu ai fost prezentă niciodată
În viitorul nostru, ci-n trecut,
Ai viețuit retrospectiv, emfatic,
În labirintul care l-ai țesut.

Și-n care-n cele patru anotimpuri,
În mintea ta se succedau doar ierni,
Ca-n verile fierbinți, interioare,
Cu neaua divergenței să mă cerni.

Pe-același sens, direcții diferite,
Am fost, iubito, drumului fictiv,
Parcurs în izma-nchipuitei patimi,
Iubirea, de-ai găsi un lenitiv.

Doi pomi cu fructe-amare și sfrijite,
Furându-și unul altuia din cer,
Uitând țărâna care îi hrănește,
Și potopiți, în propria sevă pier.

Truda din adâncuri

Un zvon de iarnă-nfiora pământul,
Și-și așternu hlamida peste deal,
Iar boabele-au închis în vintre toamna,
Încărunțită ca un ghiuj-moșneag.

Și cerne necurmat văzduhul neaua,
Din baierile norilor pâcloși,
Dorm brazdele întoarse-n veșnicia
Neadormirii pururea-n strămoși.

E-o trudă-n inerția din adâncuri,
Lumina pâinii germinează-n bob,
Urc sevele-n bucate și-nfiripă
În vipturi noi înaripatul rod.

Iar tu, din negre-abisuri de izvoare,
Irupi cu jerbe de lumină-n câmp,
Imaculat pământule, cum apa
Neîntinată irupe din pământ.

Leninive

Lenitivul durerii este durerea,
Precum pasiunea iubirii calmant,
Orbirii lumina lăuntrică, firea,
Genunii din om, un remediu șarmant.

Și tuturor relelor, binele, soare,
Penetrant în ideea ideii de rău,
Și surâsul speranței, vieții lucoare,
Irizată-n abisul straminosului hău.

Iar craniul gândirii îi este refugiu,
Reîntoarsă în sine după lungi reverii,
În adevăr, zămislindu-și iluzii,
Durând deziluziei noi temelii.

Precum privirea e-n ochi țăr murită,
Și-n spațiu cuprinsu-i e fără hotar,
Orizontul nu-i limita, ci starea de aripi,
Zborului generat de un cuget uman.

Și, astfel, nu pasărea își cântă aleantul
În pomi ce-nvață a sfârși vertical,
În gravul preludiu al iernii, ci pomul
Viersuiește în păsări cu un ton ireal.

Autoportretul maestrului

Unchiașul trist cu barba de arhanghel,
Cu-obraji cutați și părul bozafer,
Stă rezemat de clipa veșniciei,
Cu tâmplele-amândouă sus în cer.

Și admiră de-un veac sau de-un mileniu
O piatră albă adusă de-undeva,
Din genunea începuturilor lumii,
Din timp neconceput de cineva.

Meditativ, cu palmele-austere,
Traspirând de-emoții și fiori,
O desfăta, cum se alintă-un cântec,
Pe struna sideralelor viori.

Trasfigurat în fața pietrei albe,
Cu ochii plini de vise și de cer,
Cicatriza “cuvântul”, apoi “fîrea”,
Prindea contur sub dalta sa de fier.

Răgazul dintre două respirații,
Încătușa privirea-ntr-un perghel,
Și-un tremur îl trezi din transcendența,
Ce-nnemuri un Dumnezeu prin el.

Nedumerire

Nu știam că nu știu ce nu știu, ce nu vreau,
Vrând să cunosc cunoscutul, trecut
Viitor în prezent, clipite ce treceau,
În secunde, în ani, devenind început.

Nu știam că-n lumină sunt irizări,
În foc vâlvătaie-n dureri lenitiv,
În frumosul execrabil, sau invers, să fiu
Encomiastic și demn, ori vergur și lasciv.

Apoi devenisem matur, imatur
Și istorii isterice citisem, râzând
Lăcrimam revenind pe traseul retur,
Din părinți în străbuni, și-n nepoți pribegind.

Astfel și astfel învățam neînvățat,
Iubirea în ură, răceala-n călduri,
Luptând, nu războiul, ci pacea-am luptat
Neînvins am fost frânt ca vlăstaru-n păduri.

Acum știu ce nu știu și nu știu dacă știu,
Diastima s-opresc să nu tic, să nu tac,
În șoptă strig uneori, alteori a pustiu
Chefnesc ca un câine la lună și tac.

Contra-poem

Când m-ai avut nu-ți trebuia poetul,
Ci-acel surâs ce-n tine l-a pierdut,
Și-l revărsa din propria ființă,
Ce-l țărmerii-n genunea sa de lut.

Acel surâs ce înflori din zvonul,
Zefirului pribeag prin depărtări,
Ce mângâia-n preceasul înserării,
Crepusculul de dincolo de zări.

Și-ți săruta lucorile-n privirea,
Înnourată de divinul har,
Și candela poemelor se-aprinse,
În templul tău de dragoste și jar.

Și-am curs prin el spre inimile noastre,
Îmbălsămate cu parfum de nard,
Iar cugetul aprinse-n mine rugul,
În propriul foc mistuitor să ard.

Ospăț

Pân` la calvar mă adâncesc în mine,
Ca o lumină-ntr-un izvor limpid,
Prin cugetul amplificat în sine,
Cuvintelor, larg poarta s-o deschid.

Și inima mi-o scot și-o pun pe masă,
Din pieptul fremătând a zvon de nard,
Și-n tresăriri, pe alba merindeață,
Globulele de sânge-n flăcări ard.

Iar trupul mi-l tranșez în sentimente,
Felii de-alean, moi umbre-n asfințit,
Cu vechi iubiri arzând în cea prezentă,
Din reînvierea focului mocnit.

Și sufletul voi frământa în pâine,
Cu miez neprihănit de viers duios,
Ca-n templul meu lăuntric, pe icoane,
Să fericească boiul lui Hristos.

Și-atunci veniți voi, prigoniiții sorții,
Smeriți, bogați ai propriei nevoi,
Să ospătăm cu viața la o masă,
Căci învierea-n moarte e în noi!

Poemul subtil

Poetul nu știe că este poemul,
Cel mai subtil și complex pe pământ,
Cu structuri omogene în matrici alerte,
Apocalips și geneză într-un singur cuvânt.

Și este metec în propria artă,
Țârmurit în cetatea ruinată în el,
Transmigrând succesiv re-ncarnări adezive,
Și stadii de fetus sau moarte-n perghel.

Un poem în suspans violent, vâlvătaie
În focul lăuntric mistuindu-l amar,
Pe rugul de gânduri, înlănțuit în cuvinte,
Emigrând spre sintaxe fără hotar.

Și orice lucrare în ochii-i de onix,
E un incendiu de imagini febril,
Oxygenat, când genunea din spirit,
Epurează prin ardere nonsensul futil.

Dar nimeni nu știe că este poetul,
Cu structuri omogene, învăluit în cuvânt,
Poemul sacru ce admite ideea,
Metempsihozei, aici, pe pământ.

Amânare-n sine

Cum frământarea apelor în matcă
Sporește prin meandrul adâncit,
În sine, precum cugetu-n visare,
Răsufală-n artă-a zvon de infinit.

Precum din inerție răbufnește,
Implozia închisă-n neuron,
Și termenii opuși se-asociază,
În subtile ironii-n oximoron,

Tot astfel eu mă învelesc în mine,
Ca într-o boare a azimei din lut,
Ce strainică-n cuvintele uitate,
Îmi este apocalips și început.

Și-mi cânt natura-n gara rezemată,
Ca un bețiv de zidul înnegrit,
Pe care-atâră inert un orologiu
Cu timpu-n minutare-ncremenit.

Și umbrele mai mișcă pe peroane
Și trenuri vin fără-a pleca cândva,
Cu-n călător ce se amână-n sine,
Câte-un răgaz din diastima sa.

Pictor și pictura

Nu sunt atâtea clipe în clepsidră,
Scurse în sahare de nisip,
Câtă lucoare-am dat să-nsenineze
Surâsul vag, angelicului chip.

Nu sunt atâtea nimburi siderale
În sfărâmarea valului de stânci,
Câtă candoare, câtă-nfiorare
Am dat genunii ochilor adânci.

Și-ți conturasem gura senzuală,
Pe șevaletul alb în sângeri, u,
Și maiestrind nuanțele-ncadrasem
Cu bucle negre tenul sidefiu.

Te-am înviat apoi cu-o răsufare,
Zvonită din geneza de-nceput,
Și genuin ți-am confiat văzduhul,
Cu zborul ce în aripi l-am avut.

Mă-ncumet să ard

Mă-ncumet să ard suprimându-mi ideea,
De moarte în viața violentă și grea,
Cu sângele-n flăcări, mistuit pe altarul
Dreptății, ca jertfă, a lumii, m-aș vrea,

Nu mie însumi mântuire ci-acestui
Suflet prigonit de destinul prea orb,
Ce-l țărmerii precum ochii privirea
Ca orbul durerea în sine, pe rob.

Volnicia gândirii, ce nu poate fi
Ferecată în lanțuri menit să-l despartă
De libertatea însăși, înăscută în el,
Modelată lăuntric în formă de hartă.

Veșnicul rug, cu focarul în cuget,
De-ar putea înflori-n vâlvătaia de foc,
Cu speranțe turcheze, petale rozalbe,
M-ar ninge pe creștet cu mări de noroc.

Dar păru-i albit sub lințoliul zăpezii
Cernute în jarul verii fierbinți,
Din norii ce pasc limpidul albastru,
Al cerului gândului trudnicei miști.

Cu ce-am greșit?

Cu ce-am greșit când respiram balsamul
Înrourat al florilor ce-ardeau
În propria nuanță fiecare,
În murmurul zefirului prin șleau?

Ori, ți-am greșit câmpie sărutându-ți
Obrazul negru, proaspăt primentit,
Cu lacrima sudorii minții mele,
Când soarele ne desfată-n zenit?

Apoi, când așternusem merindeața,
Turnând și ție un pahar cu vin,
Greșisem dacă frânsem pâinea albă,
Și am băut din sângele divin?

Cu ce-am greșit în ceasul de odihnă,
Când trilul ciocârliei m-adormit,
Copil vergur, furat de reverie
Și-n vremi încărunțite-am rătăcit?

Și am greșit dacă-n rumoarea serii
Întrezăream un răsărit, cândva,
Când un poet va frământa în cuget
Neprihănirea pâinilor de nea?

Înlesnirile vieții

Se arcuiște-odihna-n curcubeu,
Speranța-albastră-n zbor de menestrel,
Din marea înlesniri-n prețul vieții,
Doar moartea nu se simte-n nici un fel.

Pleiadele de vise se destramă,
Și tot ce-a fost concept fără temei,
Din larga mapamondului suflare,
Doar viața-animă-n diastima ei.

Desigur, drămuită-n indivizii,
Ce nasc pe rând și pe sărite mor,
Din marile dureri în febra vieții,
Doar ale noastre le simțim și dor.

Și arcuiesc odihna năzuinței,
Cu formele sfredite în lumină,
Sub aripa condorului măiastru,
Zburând spre-nalt din pulberi de țărână.

Adio

Plângi, plângi
Și ia acest “adio”
Pe care-l vei duce cu tine în exil,
Nu voi veni la gară,
Plecărilor, nici flori
Nu am, dar ia acest vexil.

Smagul sprayului,
E atât de vulgar
În mirosul proaspetei dimineți,
Clipul impudic
Al conturului tău
E filmat undeva într-o zonă de-ngheț.

Și lacrima
Nu mai conține sare,
Dâre albastre se preling pe obrazul fardat,
Inima ta sânğerează lăuntric,
Știind c-ai plecat pe un drum hazardat.

Plângi, plângi
Și ia acest “adio”
Pe care-l vei duce cu tine-n exil,
Nu voi veni la gară,
Plecărilor, nici flori
Nu am, dar ia acest vexil.

Moș Crăciun

Nu plânge! Poate va veni
Dalb, Moș Crăciunul într-o zi
La noi, copile drag,
Iar eu, zâmbindu-ți, voi veghea
Să nu treacă de poarta mea
Și-i voi ieși în prag.

Îl voi chema! Îl voi suci!
La noi în casă-l voi pofti
La un pahar de vin
Dar pân` atunci adreasla mea
Să-ți povestesc de nașterea
Cristosului divin.

Un prunc preasfânt... Ai adormit
Și-n visul tău, ce-am povestit
Ca-n negură de fum,
Prindea contur și Moș Crăciun,
Cu ochii plânși, cu păr cărunt,
Veghea al vieți-ți drum.

Apoi, pe-obraz te-a sărutat
Și-ncet, încet s-a furișat,
Tiptil, săltând piciorul
Iar fruntea ta s-a-ntunecat
Când Moș Crăciunul a plecat,
Lăsându-ți viitorul.

Trenulețul

Plângi copile? Nu mai plânge,
Un gust amar gâtleju-mi strânge,
Bărbia tremură ușor,
Cum te privesc parcă prin ceață
Ceva prin gene simt, pe față
Cum se prelinge-ncetișor.

Ți-aș da un trenuleț, pe care
Mi-l ceri de luni, fără-ncetare,
Dar trenulețul nu e punctual!
Și va sosi la noi în gară
Târziu, peste un an...o vară
Pe foaia unui manual.

Și printre pagini, trenulețul
Te va purta și... alfabetul
Îl vei cunoaște-apoi, treptat,
Iar când vei învăța cititul
Vei ști că-n lume infinitul,
Ne este prea apropiat.

Acolo, în imens

Cum nu-mi stă în putință ca să zbor,
Și naboit să fiu o mângâiere,
Să fiu balsam peren, alinător,
Durerilor ce nasc născând durere.

Și nu mă pot în flăcări mistui,
Pe propriul rug arzând mocnit în mine,
Ci mă topesc câte puțin, să fiu,
Combustie globulelor din vine.

Și curg învârtejându-mă-n simțiri,
Cu meandrul limpezit în cugetare,
Să mă revărs din matcă în dorinți,
Furat de-albastrul mărilor chemare.

Și-acolo în imens să fiu un strop,
Limpid cu transparențe siderale,
Să-mi irizez lumina-n necunten,
În noaptea aurorei boreale.

Lacrimi neplânse

Cu lacrimi neplânse pân` la refuz,
Cu inima-n dinți sfâșiată mă-ncumet,
Să ard mistuit pe rugul din cuget,
În viață!

Cum vara în arșiță-și suprimă năduhul,
Și iarna în sine încremenită îngheață,
Eu nu pot deplânge condamnatul la viață,
Prin moarte!

Ci deplâng prigoniții, plebeea, sărmanii,
Ce nu au puterea, curajul să intre
Pe poarta destinului și se zbat între
Viață și moarte!

Dar cine le dă din surplus o fărâmbă
De speranță limpidă în abisul mizer?
Când ei doar un petec de oază își cer
Propriei Karma!

Și nu-și plâng lacrimile pân` la refuz,
Ci le tac drămuind picăturile-n sine,
Să nu naboiască-n afară, căci cine
Le-ar mai întoarce în matcă?

Dă-mi, tânără hangiță...

Dă-mi, tânără hangiță, să beau bătrânul vin,
Ce se aprinde-n vene cu-o brudnică văpaie,
Și-mi scurge reveria în sângele divin,
Drămăluind și timpul la ultima lețcaie.

Și-mi va-ntona-n ureche vechi doine de alean,
Cu mândre prilestite spunându-și păsul lunii,
Ce-și cerne poleiala pe florile-n maidan,
Lumina indiscretă-n nimicnicia lumii.

Dă-mi, tânără hangiță, să beau bătrânul vin,
Răscolitor de dulce, limpid ca mărgărintul,
Să năboiesc din mine-n dorința, să devin
O cugetare-adâncă și liberă, ca vântul.

Să pot zbura departe-n exotice balsamuri,
Cu aripi desfăcute de goeland spre mări,
Albastre ce-și pasc țărnul, cum eu în idealuri,
Pasc turma mea de gânduri închis în cugetări.

Și dă-mi să gust speranța, de-i dulce, de-i amară,
Din carafa-nrouată a fericirii, să rămân,
În diastima firii, cu zori ce-ncendiară,
În sângele-mi cel tânăr, vinul cel bătrân.

Gheață și foc

Mă privești cu ochii de smarald,
Sărutul tău e plin cu gust de fiere,
Și e atât de frig în preajma ta!
Ești rece sloi și vara e, femeie.

De-ar fi adevărat tot ce credeam,
În frământări alătura de tine,
Te-aș preface-n sloi și fericit,
În iarna-mi te-aș primi pentru vecie.

Sau foc aș fi, să te topesc în mine,
Să mistui tot ce-i fals în genuin,
Și în pădurea venelor, ți-aș pierde
Globulele-n traseul sanguin.

Și te-aș lăsa să-ți regăsești în parte,
Celulele-n pleiada mea de lut,
Gheață și foc, îmbrățișând răgazul,
Mireanului genezei de-nceput.

Astfel, te rog s-aluneci cu privirea
Scrijelitoare-n trupul tău de foc?
Durerea mea se varsă-n nemurire,
Și răbufnesc în clocot de noroc.

Satul

Din furtuna timpului te știu,
Cu moși cărunți din basmele lui Creangă,
Când veghea de copil prefigura,
Procesul serii-n freamăt de talangă.

Din doina ce mă legăna cu-alean,
În poala mamei suspendată-n zare,
În fiecare pasăre, cu-n cer
Limpid în aripi, frânt în depărtare.

Din clipocitul vântului prin crâng,
Ce mărărea frunzișul verde-n scutur,
Voroava din bătrâni ce-o buchiseam
În limba mea s-o simt și să mă bucur,

Când seara “Tatăl nostru”-l murmuram,
Ca pe-un poem zvonit între suspine
Simțind cum din țării blagoslovit,
Divinul har pogoară peste tine,

Făcându-ne părtași cu-n Dumnezeu,
Moșneag, șezând pe nori, cu plete dalbe,
Când veghea-mi de copil îl intuia,
Pe-un firmament spuzit cu stele dalbe.

Ție însuți

Trăiește agonia diastimei,
Ce-n inerții te-nvață-a pristăvi,
Și mori câte puțin în fiecare
Noapte, din dorința de-a trăi.

Frământă-idee-n stadiul de scânteie,
Ce poate-ncinge cugetul, arzând
Până la incandescență-n sine
Cu transpirații-n fapte, transparând.

Să nu știi disperarea-n nici o limbă,
S-o formulezi de nu-i poți fi stăpân,
Ci, modulată-n tremolul lăuntric,
Dă-i cer sub aripi, altele-ți rămân.

Și astfel ție însăți fii povață,
Nu toți ce au urechi te și aud,
Producția minciunii-i momentană,
Dar adevărul este un feud,

Pe care poți munci cu probitate,
În loc de pâine frământând doar lut,
Sub formele condiției umane,
Configurând geneza de-nceput.

Agitație lăuntrică

Animă-te-ntre ochi și orizontul,
Delimitat în spațiul de pământ,
Precum fantasmul animă în legendă,
Mandrostea-n adevărul din cuvânt.

Frământă-n sine lutul existenței,
Atât încât a-l modela să poți,
În formele condiției umane,
Să-nvii cu ele purificat din morți!

Nimic, astfel, nu te supune sorții,
Nu-i vei mai fi bastardul de pripas,
Privat de-egalitate-n viața dată,
S-o mori, trăind agonicu-i preceas.

Chiar morții-i poți expedia pristavul
C-ai pristăvit mirean și vei veni,
Ca mesager al nemuririi tale,
Într-un turneu prelung prin galaxii.

Animă-te-ntre achi și simț lăuntric,
Filtrat prin neuroni, discernământ,
Precum legenda-animă-n mitul biblic,
Mandrostea-n adevărul din cuvânt.

Ceva terestru

Dă-mi ceva terestru, dă-mi pământul,
Negru, cum e cu colb și-aluviuni,
Dă-mi ochii tăi să tulbul universul
Din marea sideralelor minuni.

Ceva frumos, inexistent în steaua
Ce-și picură lucurile-n genuni,
Dă-mi o scânteie din speranța mamei,
Care plângând se roagă în genunchi.

Dă-mi verguria pruncului când suge,
Reviviscent al sânilor nectar,
Și tihna după-aceea , gunguritul,
Umoarea vie-a ochilor de jar.

Dă-mi anotimpul florilor, iubito,
Aromatic, crizomul de ghimber,
Surâsul tău să eclipsez lumina
Reginei nopții auguste pe cer.

Sau orice frumusețe pământescă,
Chiar dacă-ascunde ea ceva urât,
Dă-mi scrupulozitatea omenirii,
Calvaru-ntru speranță primentit.

Natură statică

Pe masă flori, un măr sfrijit,
Trei cărți și-o umbră neagră.
Afară-i alb. Zăpada, lin
A început să cearnă.

Și parcă tot văzduhul stă,
Să cadă peste lume!
E beznă sus, versantul jos
Spre propria-mi genune.

Tot încercând să urc, cobor
În străminoasa fire,
E-o luptă-n sângele sacrat,
Ce-mi curge în simțire.

Învins, îmi sunt învingător,
Și însumi duc calvarul
Cuvintelor, să-ntemeiez
Templului meu altarul,

Pe care, dalb, speranțele
Au început să cearnă,
Anii peste fruntea mea
Trudită, să-i discearnă.

Ascensiunea

Tu mergi înainte, privind înapoi,
Ți-e teamă de trama versantului plin
De primejdii-n urcuș; șovăind, ezitarea
Va sfârși în genune, în străminosul declin.

Și nu din priviri să parcurgi depărtarea
De la bază în vârf, princiar asudând
În arșița soarelui, ci cu eforturi,
Canonit sub calvar, milimetric urcând.

Drumeaguri ne-nflorite, clotane tăioase,
Să-ți sângereze talpa picioarelor, palma
Mâinilor, apucând licărirea de șansa,
Avar drămuită de propria-ți Karma.

Iar sus, bucuria izbânzii, beția
Înălțimii de sine, idei transpirând
Cu broboane de sânge-n ozonarea gândirii,
Reveria de zbor între cer și pământ.

Umbra ta

Mai suntem verzi și vântul mai adie,
Prin frunza noastră deasă pribegind,
Mai râde-n noi un cântec de iubire,
Nepământeau cu glasu-i de argint.

Și ne mai suntem codrilor izvoare,
Ne mai irupem încă din adânc,
Spre-albastrul sentimentelor lucoare,
Fluidă-n vaporosul ei veșmânt.

Curând însă ne vor pleca cocorii,
Se va abate toamna peste noi,
Mereu mai triste ploile-n grădină,
Vor biciui frunzarele-n altoi.

Cădea-va ceru-n lacrima albastră,
Scursă prin herminele de nori,
Ce-animă în suspansul diastimei
Pendulatoare-alert în amândoi.

Și după-un lung preludiu-n iarna noastră,
Ca două umbre doar, ne vom păstra,
Dă-mi ceva așișderea cu tine...
Dă-mi umbra ta iubită, umbra ta.

Ateul

Eu sunt ateu, nu-mi pasă
De pronii și de mistic,
Nici îngerii vestirii
Unui vis postum
Nu-i voi primi în pragul
Nefericirii mele;
Zac rafturile pline ochi
De promisiuni,
Și n-am să ies din starea
Latergică impusă!
Când sete mi-a fost,
Viața m-a adăpat cu lacrimi;
Când frig mi-a fost,
Pe tâmpile zăpezile m-au nins.
Deși bolnav durerea
În ridurile frunții
Mi-o îngropam.
Ea-n mine mai vie s-a aprins.

Și ce dacă părinții
Au fost creștini?
Simt oare
Mai puțin în mine
Pe dreptul Dumnezeu?
Prin munca mea cinstită
Am transpirat doar pâinea
De la o zi la alta

Pentru copilul meu.
Hrăneam însă speranța
Cu iluzii-imaculate
Că pronia cerească
Se va milostivi,
Și-n casa primenită
Cu nevoi, răzbate
Prin harul său lumina
Divină, într-o zi.
Zadarnic, n-am fost vrednic
Deși aveam în suflet
Pace și iubisem
Toți frații-ntru Hristos.
Dar într-o zi ceruse
Copilul de mâncare
Tacit, dar mă privise
Atât de-adânc, duios,
Că mi-am tranșat tot trupul.
-Ia, fiule, o pâine
Cu miez de lut și sânge,
Dospită-n frământarea
Cugetului meu.
El lăcrima. Cătasem
Spre ceruri. Nu-l zărisem
Acolo în înalturi
Plângând pe Dumnezeu.

Nu, eu nu-mi iubisem
Propria ființă,

Creată după chipul
Și-asemănarea Sa.
Eu sunt numai genune,
Și lut din lutul biblic,
Modelat lăuntric
În frământarea mea.
Dar am iubit o lume!
Tot natul împreună,
Pe fiecare-n parte,
Fiind al nimănui,
Dar ochii oamenilor
Sunt orbi și-avusem parte,
De-o viață vitregită
Ca soarta câinelui.
Singur căutasem
Dreptatea rătăcită
Prin foi îngălbenite
De biblii și scripturi.
Cuvânt cu sens de-oază
În caietul băsnirii
Cămila ce străbate
Deșertul de minciuni!
Dar câtă silnicie
Întâmpini căutând-o
Pe-un drum ce nu există.

Țiganka

Avea ochii mari, o gură senzuală
Și existența-atât de efemeră!
O noapte-n păr, privire ireală,
Genunchi de nard și trup de baiaderă.

Trecuse ca o boare, ca o umbră,
Pe catifeaua ochilor de onix,
Arzând pe rugul propriu; s-o renască
Din cenușa-nchipuitei Phoenix.

Cu piele smeadă, surâsul ca o tihnă
Lăuntrică, atât de efemeră!
Trecu un dor cu zvonu-i de odihnă,
O primăvară-n chip de baiaderă.

Exotice balsamuri, goelanzii,
Planând deasupra mărilor în valuri,
O scânteiere; nebulozitate,
O minte născătoare de-idealuri.

Trecu o fată brună, o țigancă,
Un petec de oază, o himeră
Cu noaptea-n păr, privire-ncendiară,
Genunchi de nard și trup de baiaderă.

Stea amanetată

Te va depune oare tinerețea,
Ca pe-o perlă-n sufletu-mi cândva?
Sau vei rămâne-o mare-nspumegată,
Frântă de mal în frământarea sa?

Va arde-n gemă veșnic lumânarea
Lăuntrică , voi osebi în slut?
Frumosul, în segnetă scăpărarea
Străfulgerând genunea mea de lut?

Se vor închide liniști în tăcerea
Surâsului, zvonit nepământean,
În ochii mărginind imensitatea
Albastrului în sinele mirean?

Sau vei rămânea-o albă răsuflare
A nopții grele, când ardeam de vii,
Cu-o stea lăsată amanet în ceruri,
Cu un noian de gânduri sinilii.

Creierul

Soarele apune după măguri,
Nedefinind nuanțele-n amurg,
Spre veșnicie clipele se scurg,
Noi singuri în singurătate, singuri.

Și amândoi captivi în libertate,
Transpirăm ideea de a fi,
Actori ce-nvață arta de-a muri,
Aflând surghiunul în vitalitate.

Deci existăm, un singur trup de om,
Străluminat prin adâncirea-n sine
Pân` la calvar; explozii succesive
Răbufnesc în suflet de bonom.

Cine ești tu? Cine-i stăpân și sclavul,
Cui este sclav fiindu-și și stăpân,
Când țăr murit în propriul eu, rămân
Doi să-și moduleze idealul.

Ideile transpar, sunt nuanțate
În cromatice palete de amurg;
Spre veșnicie clipele se scurg,
Noi veșnic singuri, în singurătate.

Ploaie de armindenii

Cădelnițează peste sat balsamul
Ploii de armindenii, din țării
Blagoslovind biserica cu hramul
De-a pururi feciorelniceii Marii.

Și fericește-n frunze tamarixul,
În jurul micii troițe de ghindar,
Sfredit în veșnicie, crucifixul
Evocă-n slăvi profeticul calvar.

Și-n jerbe de morminte, mărgărintul
Hlamidelor de mări adamantini,
Înaripează-n pânțele pământul
Cu vipturi noi, zvonind în rădăcini.

Cădelnițează peste sat odihna,
Din azimile ploii-n curcubeu,
Se arcuieste-n diastimă tihna
Comuniunii-n doi cu Dumnezeu.

Nămiaza

Bat clopotele-n turla de biserici,
Și soarele sclipește-adamantin,
Se lasă tihna peste-ntreaga fire
A naturii-ncremenite-n genuin.

Femei, amirosind de transpirații,
Se primenesc turnându-și din ulcior
Câte-un căuș în palmele-austere,
Din apa-adusă-n zori de la izvor.

Se scot din straițe albe merindare,
Și se aștern pe reavănul pământ,
Se-anină de țăriile albastre
Prin cruce consfințitul legământ.

Se mănâncă pâine, ceapă, slană,
Se măderește un pahar cu vin,
Și frunțile transpiră-nrouate
De mărgărintul sângelui divin.

Și se prefiră-n arșița nămezii,
Prin cucuruz un zvon molcomitor,
De vânticel și frunza se-nfioară,
În zboru-i vaporos peste ogor.

Întrebări

Se naște oare din senin furtuna?
Va deveni cândva profanul sfânt?
Sau soarele va răsări din mare
Fără amurg în flăcări, scăpătând?

Va dăinui vremelnicul în vreme,
Nimicu-n tot și totul în nimic?
Va fi târziul cândva prea devreme,
S-arunci cu pâine albă-n inamic?

Poți ispăși canonu-n canonire,
Arzând în focul unui ideal,
Și în același timp să te frământa
Ideea-n paradox, paradoxal?

Și cui e dat să schimbe genuinul
Firesc al lumii, pe pământ și-n cer
Cu o genune, un haos, o lumină,
Cu-o taină mai profundă-ntr-un mister?

Bătrânul

De dincolo de mituri, din tăria
Cerului veniseși pe pământul
Blagoslovit al patriei, bătrâne,
Să-ntruchipezi ce n-a putut cuvântul.

Și mărgărind din Nistru pân` la Tisa,
Băteai la geamul datinii, creștine,
Și fremăta colindu-n veșnicie,
De parcă “tot românul plânsu-ți-s-a”.

Tu-l ascultai în viersul doinei, seara,
Când candela se-aprinse-n fiecare
Din untdelemnul sfințelor ceasloave,
Și timpul se oprise-n minutare.

Iar sufletul se năboi-n afară,
Frumosului făcându-i loc să intre,
Și-n cugete rămase grea câmpia,
Purtând vîptul pământului în vîntre.

Balada ta se-animă de bucoavnă
Gurilor de rai, zvonind simbolul
Trupului crucificat în pâinea,
Prin care îi plantezi gliei obolul.

Un petec de oază

Suport radiografia indiscretă,
A ochilor ce scormonesc adânc
În vintrea mea, să izvodească-aievea
Norocului din palme de-i mănâns.

Nu-i mănânc! Mă-nfrupt avid din viață,
Servind felii de-iluzii la desert,
Și-n insomniile febrile trudnic caut
Un petec de oază în deșert.

Și nu s-a frânt povara sărăciei
Curate, ci, am dus-o vertical,
Coborând destinul la-nălțimea
Calvarului născut din ideal.

Iar năzuința mea viza lumină,
În factorii rămași necunoscuți,
Ce m-ar opri să-nalț, cu sacrificii
Un templu sfânt înaltelor virtuți.

Drămuire

Te drămuiesc cu fiecare clipă,
Cu fiecare aer respirat,
Să mai rămâi un pas, poate o boare,
O nuanță-albastră-n păru-ntunecat.

Rămâi înc-o lucoare, o lumină,
O vâlvătaie-n focul juvenil,
O primăvară care arde-n muguri,
Cum însumi ard în propriul suvenir.

Apropie-te-un puls, o-nfiorare,
Nepercepută-a genelor prelungi,
Încât, lăuntric covârșită-n mine,
Șantajată-n eul propriu să ajungi.

Și-atunci, rămâi în ritm, încă în freamăt,
În diastima inimii-un minut,
O clipită, un veac sau două brațe,
În care-o veșnicie am ținut.

Rămâi un pas, rămâi un piept de aer,
Să mai respir balsamul tău de nard.
Rămâi înc-o atingere de piele,
Mereu complexă, simplul tău hazard.

Adagio

Suavă, cu palma
Netezești ridurile frunții
Insuflând speranța prin umedul sărut,
Că n-am să mă revărs
Din matca gândurilor
Și iminent excesul fluid
Să-mi inunde ființa.

Imaginea limpezimilor
Din ochii tăi se adâncește
În sângele creol molcom
Curgând înspre suflet
Prin zâmbetul zvonind a primăvară.

Zefirul clipocirilor din glas
Îmi confie crinii neprihănirii tale.
Goelanzii închipuirilor
Pribegesc pe meleaguri
Îmbălsămate de nard
Și exotice triluri
Mi se împletesc în dor
În faptul înserării.

Apele înfiorate de briză
Pasc țărmurile mării
Mărginită în inima mea
Acest adagio desprins
De buze în atingere
Cu nemurirea.

Amurg

Dincolo de văpaia asfințitului
Se-mpletesc jucăușe
Pete galbene de lumină;
Clipele trec animând inerțiile.
În calvarul neuronilor
Se plăsmuiește cuvântul.

Cu fiecare numărătoare inversă
Perpetuează ființa în timp
Prin alta surpată lăuntric
Și iarna germinează freamătul vieții
În truda adâncurilor
Întrezărind zorii-n asfințire.

E acel pas devansând zenitul
Când în sahara clepsidrei
Mai cauți un fir de nisip
Și spiritul e acuzat
De înfrângerea cauzei
Creată în veghea viselor
Să te poți teme de propria artă.

Și visul se-nveșmântă în culori
Nedefinite pe cerul fără fond;
Când sentimentele își pierd controlul radar
Explodând aerian în vid
Se lasă cortina siderală

Însângerând coasta măgurii
Străpunsă de râul limpid;
Tu-l treci și nici măcar
Nu-ți umezești picioarele.

CUPRINS

Nicolae Băciuş, « Aproape departe »/5
Nu te întreb, străine/7
Persiflare/8
În tristeţea serii/9
Îngemânare/10
Poveste/11
Un mit, răsăritul?/12
Vom fi bătrâni, cândva/13
Hora/14
Doamne, vin colindătorii/15
Colind/16
Mantia albastră/17
Zbor de menestrel/18
Calvarul rugului/19
Un zvon de poezie/20
Paradox/21
Siameza/22
Cremona, Cremona mea/23
Răgazul mirean al poetului/24
Nu am timp/25
Priviţi-mă cum ard/26
Timpul/27
Primăvara/28
Râul cu apă dulce/29
Taina rodului/30
Voiaj obârşit/31
Herghelii de gânduri/32
Surâsul din chenar/33
Eminescu/34
Steaua norocoasă/35
Doi pomi cu fructele amare/36
Truda din adâncuri/37
Leninive/38
Autoportretul maestrului/39

Nedumerire/40
Contra-poem/41
Ospăț/42
Poemul subtil/43
Amânare-n sine/44
Pictor și pictura/45
Mă-ncumet să ard/46
Cu ce-am greșit?/47
Înlesnirile vieții/48
Adio/49
Moș Crăciun/50
Trenulețul/51
Acolo, în imens/52
Lacrimi neplânse/53
Dă-mi, tânără hangiță.../54
Gheață și foc/55
Satul/56
Ție însuși/57
Agitație lăuntrică/58
Ceva terestru/59
Natură statică/60
Ascensiunea/61
Umbra ta/62
Ateul/63
Țiganca/66
Stea amanetată/67
Creierul/68
Ploaie de armindeni/69
Nămiaza/70
Întrebări/71
Bătrânul/72
Un petec de oază/73
Drămuire/74
Adagio/75
Amurg/76

Ștefan Fuli

CALVARUL RUGULUI

EDITURA NICO

Nu te întreb de unde vii, străine,
Din care colț al lumii, care neam,
Ci doar poftesc să te servesc la masă,
Cinstit, din sărăcia care-o am.

Nu voi purcede să te-ntreb de-avere,
Nu este dat prin datină la noi,
Ci te poftesc să-mi vezi căruța plină,
Cu bogăția propriei nevoi.

Rămâi să povestim cafeaua neagră,
În albe cugetări, să bem un vin
Limpid și să deschidem larg fereastra,
Să respirăm campestrul genuin.